

HOMOKDÜNE

*Ha túlzottan felemelném poharam, megtelne
égitestekkel, nem győzném kivárni a ködöt,
amelyben újra szavaimra hagyatkozhatnék.
Olyan rég kiáltottam valaki után.
Talán magamra se ismernék
az őszi harkályok kopogtatásai közt.
A beismerés ütemessége tárul fel,
játék az idegpályákon. Megadni a beszélgetés
tárgyát, kimenni valami szélére. Ezt a követ
még leteszem, kizárva a teremtés első öt napját,
hogy elkerülhetetlen legyen találkozásunk.*

*Igazából nem én akartam, a homokdűne,
amelyet tudatalattinak becéznek.
Felesleges komolyan venni az egészet,
a külvilág, mint lemetszett borostyánág,
lassan visszakúszik üzenőfalainkra,
és eltakarja a részleteket.*

NYÍRFÁK TAKARÁSÁBAN

*I.
A hajnali órákban a legszebbek a folyók,
bennük van a tengerek bizonytalansága,
hogy bármi lehet a túlparton: egy másik
kontinens, ország, vagy te. Talán ott állsz,
és úgy mosolyogsz, mintha nem lennél
olyan változékony, mint egy térkép, és
annak határai. A közelben csónak indul
útnak, amíg más korszakba képzeljük*

magunkat. Olyanba, ahol nincs köztünk akadály, sem háború egymás birtoklásáért.

II.

Ott állsz és mosolyogsz, mert tudod, ugyanezt teszem, amint a Hold díszletei lassan távoznak, és magukkal viszik a felesleges vizet. Nincs semmi tervezés, a levegő nehéz, augusztusi. A helyi földhivatalban eltűnik egy völgy, ajkad íve.

III.

Ott állsz a kivilágított nyírfák takarásában, pillanatokot, majd lépéseket számolsz: nem kontinensekre, vagy országokra vagy a legkíváncsibb. A fizika törvényei könyvbe zárva pihennek. Ettől a vonaltól belátható, meddig vonzó a bizonytalanság, és honnan kezdődik az út, ahol helyet csinálhatunk egy félénk igének.

IV.

A sötétben, akár az éjjeli lepkék a fényt, keressük egymást. Szemünkben az Északi-sark, a pislogás mintha félévnyi sötétség lenne. A felvillanó pontok szembogaraid lehetősége. Áttetszőbb a reggel: a kedvedért négyzetekbe teszem a naplementéket, s próbálom a legszebbet mutatni. Így kell lépnünk, mint egy sakkjátszmában, ahol egy hibával eldőlhethet a végeredmény.

V.

*Azt mondják, a szerelem tíz lépésből áll,
s ha az ötödik után nem látsz senkit,
nem érdemes továbbmenni. De te itt állsz
és mosolyogsz, mert sose hallottál még
a vízityúkokról. Háttérben az ébredező folyó,
mint frissen főtt kávé, gőzölög. Ezt a pillanatot
most begipszeljük, hogy emlékezzünk a helyére.*

